

РЕШЕНИЕ

№ 4032

гр. София, 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **1399** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление С. [улица] СРЕЩУ РАЗПОРЕЖДАНЕ №С-200022-125-0275631 от 05.11.2020г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С., с което е направено разпределение на сумата от 223 512,69лв. и което разпореждане е потвърдено с РЕШЕНИЕ №ПИ-421 от 30.11.2020г. на Директора на ТД на НАП.

По изложените в жалбата съображения за неправилност и незаконосъобразност –се моли да се уважи жалбата. Твърди се, че постъпилата сума 223 512,69лв. е за погояване на задължения във връзка с Акт за установяване на публично вземане /АУПВ/ №1 от 14.02.2020г. и Акт за установяване на публично вземане /АУПВ/ №2 от 14.02.2020г. и представляващи такси по чл.30, ал.3 от Закона по хазарта. Посочено е, че не се спори, че се касае за публични държавни вземания по смисъла на чл.162, ал.2 т.2 от ДОПК, събиращи се по чл.163,ал.1 и ал.3 от ДОПК и чл.165 от ДОПК, изискващ наличието на влязъл в сила акт, каквито не са процесните А.. Изразява се несподеляне с извода на ответника за приложимостта на чл.209, ал.2 от ДОПК, тъй като А. не са сред актовете по ал.2, които са изчерпателно посочени, поради което се визира, че няма валидно изпълнително основание. С оглед изложеното е направен извода, че публичният изпълнител няма право да извършва разпределение на задълженията, определение с А. №3 и №4, поради което се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован чрез адв.Д. – не изразява

становище в съдебно заседание.

Ответната страна- чрез процесуалния си представил юрк.С., оспорва жалбата и моли да се уважи. Представя заповед №4604 от 08.10.2019г.. Претендира юрк.възнаграждение от 5000лв. по Наредба №1/2004г..

Съдът след като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, намери за установено следното:

Жалбата е в срок, от адресат на акта, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Предмет на оспорване е Разпореждане №С200022-125-0275631 от 15.11.2020г. /л.15/, с което постъпилата сума от 223 512,69лв. по изпълнително дело №200848326/2020г. е разпределена за погасяване на задълженията по делото.

Жалбата срещу разпореждането е отхвърлена от Директора на ТД на НАП с решение №ПИ-421 от 30.11.2020г.. В мотивите на решението е посочено, че изпълнителното дело №200848326/2020г. е образувано срещу [фирма] за събирането на публични държавни вземания, установени с АУПВ №1 от 14.02.2020г. и №2 от 14.02.2020г. издадени от ДКХ за задължения по чл.30, ал.3 от ЗХ. По образуваното изпълнително дело е изпратена покана за доброволно изпълнение за погасяване на задължението, което към посочени момент е било 19 048 154,41лв..Съответно с постановление №С200022-022-0010106 от 21.02.2020г. са наложени обезпечителни мерки запори върху сметките в няколко търговски банки. Наложени са и обезпечителни мерки с постановление №С200022-022-0013076 от 28.02.2020г. запор върху сметките в ТБ [фирма] и „Частна предприемаческа банка Т.“ като от първото лице е постъпило съобщение, че сметките вече са запорирани, а съответно от втория субект е получен отговор, че има средства, които са запорирани, но сумата е недостатъчна за погасяването на дълга. В изпълнение на посочения запор е получена сумата, която с процесното разпореждане е разпределена за погасяването на задълженията по делото по АУПВ №1 и №2. С решението не са приети възраженията относно липсата на годно изпълнително основание. Посочено е, че има допуснато предварително изпълнение, което е било оспорено и отхвърлено от АССГ, чиито определения са оставени в сила от ВАС- с определение №3734 от 11.03.2020г. ВАС оставя в сила определение №1482 от 21.02.2020г. на АССГ, както и с определение №3753 от 11.03.2020г е оставено в сила определение №1497/21.02.2020г. на АССГ. С оглед всичко изложено жалбата срещу разпореждането е оставена без уважение.

В съдебното производство от жалбоподател не са представени и не са събирани доказателства, ответникът съответно е представил заповед №4604 от 08.10.2019г., свързана с компетентността на А. Г., издала решение №ПИ-421 от 30.11.2020г..

СЛЕДОВАТЕЛНО от ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

На първо място се касае за разпореждане постановено от надлежен орган- публичен изпълнител по образуваното изпълнително производство. Не се споделят възраженията, че няма годно изпълнително основание. Касае се за актове с допуснато предварително изпълнение. Същите са били предмет на съдебна проверка. Целта на допуснато предварително изпълнение е именно – преди да влезе в сила акта и да добие стабилитет – да бъде годно изпълнително основание. Ако се отнеме посоченото качество на акта –допуснатото предварително изпълнение не би имало смисъл т.е. няма да изпълни целта, за която се постановява. В действителност съдът е запознат, че има постановено решение, нетълкувателно -решение №5258 от 09.10.2020г по адм.дело №4174/2020г., в чиито мотиви се прави констатацията, че А. по ЗХ не могат

да са годни изпълнителни основания, но това решение освен, че мотивите му в тази част касаят и друг субекта, както и не се ползват със сила на пресъдено нещо, то е решение по законосъобразността на ПНПОМ и потвърждаващото го решение.

По същество не е спорно постъпването на посочената сума, която правилно е разпределена –за погасяване на вземанията по посочените А.. В посочения контекст –няма и възражения от оспорващия, като единствения довод е свързан с липсата на годно изпълнително основание. В действителност изпълнението е по реда на ДОПК като чл.165 от ДОПК се разписва като изпълнително основание само влязъл в сила акт, освен ако със закон е установено друго. Също така чл.166, ал.2 от ДОПК визира, че публичните вземания се установяват с акт за публично вземане, който се издава по реда на административните актове в АПК, съответно се обжалва и по реда на АПК. От друга страна -разпоредбата на чл.268 от АПК като изпълнителни основания не прави разлика между влязъл в сила акт и подлежащ на предварително изпълнение акт. С оглед изложеното – не може да се направи извода, че липсва годно изпълнително основание. Това означава да се отрече силата на допуснатото предварително изпълнение относно чиято законосъобразност вече са се произнесли две съдебни инстанции.

Предварителното изпълнение и основаниято за изпълнение са едно и също нещо. Първото е материално-правната страна, а второто процесуалната. Да може да се допусне предварително изпълнение без същото да бъде изпълнително основание – е нонсенс. Неслучайно дори сред актовете по чл.209 от ДОПК тези, за които като изпълнително основание се разписва да са влезли в сила – те нямат по закон възможност за предварително изпълнение. Напр. наказателното постановление. Да се допусне от законодателя възможността за предварително изпълнение –означава, да може да се премине въз основа на същото в следващата фаза- реално изпълнение т.е. акт, с предварително изпълнение –винаги е изпълнително основание, защото това е принципно положение. В противен случай -няма смисъл да се преценява дали да се допусне предварително изпълнение на невлезлия в сила акт, ако той няма да се изпълнява и не може да бъде основание за започване на принудително изпълнение. Актовете се постановяват, за да се изпълняват бил въз основа на стабилитета, който са придобили с влизането си в сила, било след преценката на органа за допускането на предварителното му изпълнение като разлика няма. Да се твърди, че може да има предварително изпълнение формално, а не може да се осъществи реално същото, означава да се отрече изначално възможността на този акт да бъде допуснато предварително изпълнение.

Следователно –жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли ведно с последиците-присъждането на юрк.възнаграждение, но не по реда на Наредба №1/2004г., а по Наредбата за изплащането на правната помощ в размер от 150лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление С. [улица] СРЕЩУ РАЗПОРЕЖДАНЕ №С-200022-125-0275631 от 05.11.2020г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С., с което е направено разпределение на сумата от 223 512,69лв. и което разпореждане е потвърдено с РЕШЕНИЕ №ПИ-421 от 30.11.2020г. на Директора на ТД на НАП. ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление С. [улица] -да заплати на Националната агенция по приходите 150 лв./сто и петдесет лева/

юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.
Преписи.

Съдия: